

A 219
XIV

sl

Angelček

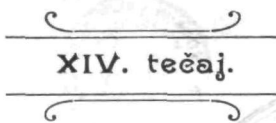
otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

55a 14

Uredil

ANTON KRŽIČ.

XIV. tečaj.

A 219
XIV

V Ljubljani.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila „Katoliška tiskarna“.

1906.

II 33382 Cc

Angelček

Knjžnica in muzej

II Cc
33382

25. III. 1947/2816

Preprečena zavist	46
Dobri prijatelji	54
Izučilo ga je	69
Pri Oreharjevem stricu. (Slika)	71
Prišla je pomlad	74
Najhujša kazen	76
Pastirja	85
Doma je najbolje. (Slika)	87
Iz vrb in leskovk	91
Srakoper in čebelar	96
Teta Mara	100
Kresnica	104
Takih, ki ne znajo krščanskega nauka, ne marajo v nebesa	109
Tinčeta. (Slika)	119
Babici	123
Zaprť	132
Dva prazna klasa. (Slika)	136
Pastirica Ružena	138
Strela je udarila	141
Netopir	142
Kako so nastale osi	142
Preprečena zavist	143
V Marijini kapelici	146
Pri ovčicah. (Slika)	150
Andrejček v mestu	153
Basni	155
Kako je Móhelj rešil svojo čast	162
V šoli (Slika)	167
Babica je umrla	169
Iz hudih dni	172
Uboge Dragice božični večer	178
Zgodni sneg	181
Za mamico	183
Pri divjem možu	187

Lepi nauki.

Lenoba in pridnost:	
. Dvojno opravilo	2
2. Pridnost je častna, lenoba sramotna	18
3. Delo je naša dolžnost	34
4. Delo je naša sreča	50
5. Delaj v pravem redu	66
6 Delo bodi resno in vztrajno	82
7 Moli in delaj	98
8. Delaj zadovoljno in veselo	114
9 Delo in počitek	130

V zabavo in kratek čas.

Naloge	16, 112
Kratkočasnice 32 64, 144 160, 176	
Rebus	48, 80
Zastavice	96, 176
Šaljivo vprašanje	160, 176

Slike.

V snežnem viharju	9
Mačka in snežinke	25
Jezus obudi mladeniča v Najmu	40—41
Naše miljene pevčice	56—27
Otroci z gajbico	89
Vesela gostija v gozdu	105
Zadovoljna veseljaka	120—121
„Dva prazna klasa“	137
Imeniten ovčar	151
V šoli	168
Prvi sneg	184—185

(Priloga Vrtnu.)

Št. 1. Ljubljana, dne 1. januarja 1906. XIV. tečaj.

Ob novem letu.

Angelci, poslanci božji,
zapustili so nebó
in prišli k ljudem pogledat
dol na revno so zemljo!

Z neba pa so vzeli s sabo
srečo, radost, blagoslov;
s temi božjimi darovi
so prišli pod slednji krov.

A pod mnogim krovom žalost
jim objela je srce,
ker hvaležnosti pre malo
mnogi kažejo ljudje.

Angelci, poslanci božji,
so vrnili se v nebó,
tam Bogú so potožili,
kaj jim solzno je okó.

Cvetoš.

Starček.

Sedi, sedi pri peči starček
in zre vun v belo zimsko plan,
kakó solnce z nje poslavlja,
kakó umira jasni dan.

In sluti to, da skoro njemu
takó umre življenja dan,
in kakor noč naravo trudno
zagrne njega grob teman...

Cvetoš.

Lenoba in pridnost.

§. 1. Dvojno opravilo.

Ko so se bili Izraelci iz sužnosti vrnili zopet v domače kraje, so začeli vse drugače živeti. Britka izkušnja v pregnanstvu jih je bila izmodrila. Pa čakalo jih je težko delo doma. Njihove domovine so se bili polastili sovražniki in jim razdejali prekrasni tempelj Salomonov. Rešiti jim je bilo torej dvojno nalogo: odganjati sovražnika in zidati tempelj. Pa kako so jo rešili? Zgodovina nam na kratko pove: V eni roki so držali meč, da so se branili sovražnika, v drugi pa ometačo, da so gradili tempelj.

Tem Izraelcem je podoben vsak dober človek, ki hoče kdaj priti v sveta nebesa: odganjati mora svoje sovražnike, t. j. greh in kar je z grehom v zvezi; obenem si mora pa tudi graditi krasen tempelj, t. j. svojo dušo lepšati s čednostmi in bogatiti z zakladi dobrih del. Zato pravimo, da ima nebeška lestvica dve stranici, ki ji opisuje nauk o „krščanski pravičnosti“ tako-le: „Varuj se hudega in delaj dobro!“

Pristaviti moram pa še to-le imenitno okoliščino, ki nam jo izpričuje in potrjuje najbolj zanesljiva učiteljica: izkušnja. Ako se namreč odločno borim zoper kako pregreho, si že s tem pridobivam nasprotno čednost; ako pa si resno prizadevam za kako čednost, že s tem krepko pobijam nasprotni greh in se zavarujem proti njega izkušnjavam. Pa izkušnja nas uči še več: ako korenito odpravim en greh, sem s tem hkrati odpravil še več drugih napak; ako n. pr. premagujem napuh, sem s tem ukrotil že več drugih hudobij: jezo, nevoščljivost, nepokorščino itd. Isto velja o čednostih; ako sem si pridobil eno čednost, sem si ž njo pridobil hkrati še več drugih čednosti, njenih vrlih sestic. Kdor si je, na primer pridobil ponižnost že v precejšnji meri, pri njem gotovo ne bo osamljena ta prelepa čednost, marveč bo nastopila že v družbi mnogih drugih čednosti, ko bi se morda tudi posebej ne bil prizadeval zanje: istinito ponižen človek je krotak,

miroljuben, prizanesljiv, postrežljiv, skromen, zadovoljen itd.

Kar sem tu povedal splošno, pa še v posebni meri velja o lenobi in pridnosti. Kdor je lenobo pregnal iz hiše, je že tudi vzprejel pridnost v svoje stanovanje. Ako je pa kdo hotel pridnost privabiti na svoj dom, kar ni hotela poprej stopiti čez prag, dokler se ni poslovila lenoba. Je že tako, da to dvoje ne more bivati skupaj pod eno streho, ali recimo, pod enim klobukom, marveč izvrši se oboje hkrati: lenoba ven, pridnost noter! S premago lenobe je pa že tudi premagana dolga vrsta napak, in s pridobitvijo pridnosti je zagotovljen že krasen krog čednosti. Pravzaprav je pa tukaj še ta važna izjema, da sploh smatrajo lenobo za korenino vseh pregreh, pridnost in gorečnost pa za mater vseh čednost.

Torej bo končno vseeno, ali premaguješ lenobo, ali pa si pridobivaš pridnost. Najbolje boš pa vozil, ako rabiš obojo priprago hkrati: ako se hrabro vojskuješ zoper lenobo in si obenem tudi prizadevaš za pridnost. Zato sem kar oboje zapisal na čelo naukom in opominom, ki jih je za letos „Angelček“ namenil svojim čitateljem.

* * *

Sveti Andrej Avelinski je bil silno priden in delaven; oni, ki so ga dobro poznali, so trdili, da ni po nepotrebnem zapravljal nobene minute. O spanju je povedal sam, da ni nikoli tako dolgo spal, kot si je želelo njegovo telo. Če ni mogel spati o določeni uri in ga je spanec nadlegoval takrat, ko bi moral vstati, je rekel telesu: „Ko sem jaz hotel spati, ti nisi hotelo; zdaj kot ti hočeš, pa jaz nočem; kar takoj mi vstani!“ Večkrat je dejal, da je lenoba izvir vsega zla, in da kristjan nima večjega sovražnika, kakor je ta.

Nekoč je obiskal moža, ki je hodil k njemu k izpovedi, in našel ondi več imenitnih gospodov, ki so igrali. Svetnik jih resno posvari. Ko mu pa rekó, da ne igrajo iz dobičkarije ali strasti, ampak le za kratek čas, mu zarose solze v očeh in vzdihne: „Joj, joj meni! Torej vsem je čas predolg, le meni je prekratek.

Meni, revežu, poteka tako naglo čas, nikakor ga ne morem zadržavati; drugim pa tako počasi, da ga morajo preganjati.“ Komaj je izgovoril, že se v skrbi, da trati čas, obrne in hitro odide. Gospodje so bili osramočeni, urno so vstali od igre in se odpravili h koristnejšemu delu.

Božični sen.

Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.

Bel, mehak snežec je tiho naletaval iz goste megle, ki je ležala skoraj na zemlji, kakor da se je nebo sklonilo k njej, ter pokrival strehe, drevesa, plotove, cesto — z nežno bleščečebelo odejo.

Dasi je bila šele pet ura popoldne, vendar je zavila tema vso okolico v svoj temni plašč. Le od belega snega so se razločevale črne postave ljudi, ki so hodili po poti, sicer bi ne videli nikogar.

Iz kočje kraj vasi je stopil pastir v toplem, dolgem kožuhu, s polhovko na glavi, nastavil si rog na usta ter trobil. In ti mili zvoki so se razlegali po tihni vasi ter pevali in pripovedovali vsem radostno vest, da se je rodil Jezus Kristus in da leži malo Dete v jaslicah v hlevu pri betlehenskem mestu.

In v vseh oknih po celi vasi so zažarele luči, tu na božičnem drevescu, tam pred majhnim papirnatim Betlehemom. A krasni angel v snežnobeli halji je letel na visokih krilih od hiše do hiše, ter lil v srca mladih in starih sveto božično veselje, in to sveto božično veselje je žarelo iz oči nedolžne dece še jasneje nego lučice pred jaslicami, ko je gledala na ljubko Dete v jaslicah, na klečečo Devico Marijo, na sv. Jožefa, na spečega oslička ter na angela dvigajočega se nad hlevom. Čuli so iz zlatih materinih ust ono

večno veselje, ono večno radostno vest, kako je prišel Jezus Kristus na svet, kako se je včlovečil, kako je bil od angelov oznanjen ter od pobožnih pastirjev z veseljem pozdravljen.

Samo v dve hiši ni oznanil angel božične radosti: v hišo imovitega vaščana Modrijana ter v izbo stare beračice Zavrlovke.

Pri Modrijanovih so sicer čuli vesele pastirske pesmi, a gospodar in gospodinja sta sedela otožna za mizo pri večerji, a družina je bila tudi tiha in zamišljena, ko je videla žalostnega hišnega gospodarja in gospodinja. Kadar pa so povečerjali in odmolili, je dejala gospodinja s tresočim glasom: „Stojte, prižgem lučke pred Betlehemom. Mili Bog, kakšno veselje je imel lani naš Francek z jaslicami, a danes je že v grobu.“

Ni mogla izgovoriti, ker se je zjokala.

Gospodarju so se ulile solze po licu, dekla si je otirala oči s predpasnikom, a hlapec je zamišljeno zrl na tla. — — —

Stara Zavrlovka je sedela v bori izbici s petletnim vnukom Franckom pri peči ter sta jedla iz lončene razpokane sklede nezabeljen črn močnik.

„Babica“, je dejal Francek, „pri Toničevih imajo danes božično drevesce, a pri Hitejevih jaslice“.

„O saj vem, zlati moj, saj vem,“ je rekla Zavrlovka ter globoko vzdihnila. „Kako rada bi bila napravila božično drevesce ali postavila jaslice, pa se mi dobro zdi, da sem za ta močnik naberačila. Zlati moj, dokler boš mene imel, bo že še, a kadar zatisnem oči, kaj bo s teboj sirota? Mamica ti je umrla lani, a oče — Bog vé, kod se klati po svetu, in kdo zna, ali se še kedaj vrne domov? Zlati moj, ti mu še na misel ne prideš!“

In stara beračica se je globoko utopila v žalostne misli. Angel, ki je letel preko vasi, ni imel za Francka nobene božične radosti.

Ubogo dete se mu je smililo. Namignil je drugemu angelu, ki raznaša sladko spanje in krasne sanje, da naj zleti v revno kočo in se dotakne s svojimi mehki

prsti Franckovih oči. In deček je naslonil glavo ob babico ter zaspal.

„Spi, le spi zlato dete“, je šepetala stara Zavrlovka, „kadar snivaš, si najsrečnejši.“ Objela ga je s suhimi rokami in spečega držala v svojem varnem naročju. Ko ga je čez nekaj časa vzbudila, ga je slekla, molila ž njim, a kadar ga je pokladala v posteljo, mu je obetala: „Jutri te zgodaj vzbudim, pojdeva v cerkev, tam boš videl Betlehem, ki je stokrat lepši kakor Hitejev.“

Deček se je od veselja nasmejal in s smehom na licu zopet zaspal.

Stara beračica pa je pokleknila k postelji in molila s solzami v očeh dolgo v noč, da bi Jezušček vzela v svojo močno obrambo to zapuščeno ubogo siroto. — — —

* * *

Tako je dolgo molila Modrijanka pred Betlehemom, postavljenim na oknu, ko so družina in gospodar odšli spat. Neprestano je mislila na svojega umrlega sinčka, na svoje edino dete.

Naposled je priletel angel, ki raznaša sladko spanje in krasni sen, tudi k njej, doteknil se njenih trepalnic in žalostna mati, premagana od zaspanca, je legla ter zaspala.

A toliko, da je zamižala, že se ji je sanjalo, da je v krasni cerkvi, še mnogo lepši, kakor so v mestu. Povsod vse v lučkah, polno dišečega kadila, a s kora doni lahna, mila godba, slajša od gosli, slajša od oddaljene harmonike. A tam, kjer stoji oltar, je obsevala jaslice svetloba, jasnejša od solnca, obsevala na senu v jaslicah krasno dete — ne slikanega, ne od lesa izrezanega, ampak živo, nasmihajoče se dete. In pri jaslah je klečala krasna Devica Marija pa sv. Jožef, tudi živa, a krog njih krasni angelčki, v blestečih se krilih, kakor bi solnce sijalo na sneg, a ti so prepevali tako krasno, tako sladko, da je bila Modrijanka od samega veselja zamaknjena. In iz tega nebeškega petja ji je zvenel na uho znan glas. Prisluškala je, prisluškala, dokler ni spoznala, da je ta glas, glas

njenega Francka. Od veselja se je stresla po vsem telesu, uprla oči še višje na pevajoče angelčke — a glej čudo! Tam oni blizo sv. Jožefa je bil prav tak kasor njen umrli sinček. „Francek!“ je vzkliknila od veselja ter stegnila roke. — Angelček pa je vzravnal glavo ter se ji nasmejal. —

V tem so zapeli vsi zvonovi in Modrijanka se je vzbudila.

V cerkvi je zvonilo k polnočnici.

Modrijanka se ni mogla namah zmisлити, kaj se je ž njo zgodilo, ko se je naglo vzbudila v temi. Tako živo se ji je sanjalo. Kadar pa se je popolnoma zavedela, se je glasno zjokala.

Modrijan se je vzbudil. „Kaj pa ti je, mati?“

„Ljubi moj mož, našega Francka sem videla v nebesih poleg svojega patrona in zategadel od veselja jokam.“ In jela je pripovedovati možu, kaj se ji je sanjalo.

Modrijan jo je pozorno poslušal, a kadar mu je povedala vse, je resno pripomnil: „Te sanje so bile od Boga, da bi utešil naša žalostna srca. Zahvaliti ga moramo za to.“

„Prav praviš — pa skrbeti morava, da se bomo zopet videli nekoč s svojim otrokom.“

Vstala sta ter se odpravila k maši. —

Stara Zavrlovka je vedla vnuka v cerkev ter ga postavila k stranskemu oltarju, na katerem so bile lepe jaslice vso božično dobo. Francek je z debelimi očmi motril ljubke jaslice in je bil srečnejši od mnogega deteta, ki je imelo snoči božično drevesce doma.

Modrijanka je klečala nedaleč od stranskega oltarja ter gledala deco, klečečo pred jaslicami. Zdelo se ji je, kakor oni angelčki v sanjah. Vedno so ji uhajale oči na ubogo siroto Francka, a sama ni vedela, zakaj. Premišljevala je o njegovi žalostni usodi, kar ji šine misel v glavo: „Vzemi si tega siromačka za svojega in razveseliš dete v nebesih.“

Ta misel je namah izpolnila praznoto v njenem srcu, a ko sta prišla od maše domov, je dejala možu:

„Snoči mi je poslal Bog krasen sen, a v cerkvi spet dobro misel.“

„Kakšno pa? Povej!“

„Da bi vzeli to siroto, ki je pri stari Zavrlovki, za svojega. Tako lepo je klečal pri jaslicah kakor naš Francek v nebesih s sklenjenimi ročicami — in ime mu je tudi Francek.“

Mož se je zamislil: „No, ne koj za svojega, da bomo videli, kakšen bo, a k sebi ga lahko vzamemo. Če ti drago, pa naj pride.“

Žena se je razveselila, in ko se je zdanilo, je hitela sama po ubogo siroto.

Zvečer je klečala ž njim vred pred razsvetljenimi jaslicami, gospodar je stal veselega obraza poleg njiju, a angel, ki raznaša sveto božično veselje, je priletel na snežnobelih krilih ter ga vлил njim kakor v bori koči stari beračici Zavrlovki.

Historija o dveh, ki sta se obrnila.

Ni jim dal miru in ga jim ni dal — Lovrinov Lukec svojemu očetu, dokler mu niso naredili sank. Ves les jim je znosil skupaj, pretaknil vse podstrešje, lopo in vse shrambe, da je bilo le pri rokah, kar so zahtevali oče. Saj so bile pa tudi sanke njegove prve misli, ko se je zbudil, in zadnje, preden je zaspal.

Je pa tudi prijetno takisto sankati se po griču dol v ravan. Vse se kadi okrog tebe, drevesa kar švigajo mimo tebe; v hipu si gori na griču in obenem že v dolini.

Posebno prijeten užitek je človeku vožnja. Mladino kar vleče na voz. Ah, peljati se je tako prijetno! Naj voz trese, da vse na njem odskakuje, peljati se je pa le veselje. Kaj še le na sankah! Vse gladko in urno. No, če se kaj izpodtakne, preobrne, — kaj to? V snegu se človek ne potolče. se ne umaže, pobere

se, in vesela vožnja se nadaljuje od jutra do poldneva, pa od poldneva do mraka.

Kdo bi se torej čudil malemu Lukcu, da so bile sanke njegove srčne želje in nedopovedljivo veselje.

No, dobil jih je. Oče sicer niso bili preveč vneti in hitri za to delo, češ, vedno bo v bregu in trgal obutev in obleko, pa še zaleti se v kako drevo, pa bo sitnost z njim in troški; vendar kdor trka, temu se odpre, in tudi Lukcu se je naposled odprlo očetovo srce.

„Sedaj bo vsaj enkrat mir pred teboj“, mu reko oče, ko zasučejo sveder zadnji pot v zadnjo luknjo in izroče Lukcu nove sanke.

Res je bil mir pred njim. To jo je oral in rezal po vseh brežičkih in bregovih. Več je bilo tirov okrog Lovrinove hiše kot na ljubljanskem kolodvoru. Prve dni ga je lakota še prignala v hišo.

Dasi je bil naš Lukec še majhen, bil je vendar radi svojih sank dosti ponosen in pogumen. Še staršem je hotel pokazati, da njegove sanke niso kar tako pri hiši; da jih je porabiti tudi za kaj koristnega pri hiši.

„V prodajalno bo treba, prazniki so tukaj, pa nimam še nič doma“, se oglase mati nekega dne pred Božičem.

„Mama, jaz pojdem“, se ponudi Lukec.

„Kam pojdeš, sirota! Ali ne vidiš, kakšno je zunaj? kako boš ti nosil v takem vremenu? Pa tudi pre-majhen si.“

„Saj imam sanke, peljal bom. Mama, naj no grem!“

Ko se je spomnil na sanke, ga že na noben način ni bilo ustaviti. Toliko je prosil in prosil, da so še oče rekli eno besedo pri materi zanj.

„Naj pa gre, ko ne odleže. Blagor se ti, da gre rad. in tebi ni treba v burjo in sneg. Dobro ga obleci in zavij, pa bo!“

„Lês pojdi!“ mu reko mati skoro malo nevoljni, zapnó no obleko, poiščejo kosmato kučmo, potegnejo mu suknene jezičke čez ušesa, ovijejo mu vrat z gorko ovijačo, nataknejo mu rokavice, dajo mu dežnik, za-vežejo denar v vogel rdečega robca, nalože košarico

s potrebno posodo na sani, še trikrat naštejejo, kaj naj kupi in pripelje — pa hajdi z Bogom!

Dobro se je vozilo Lukcu od začetka, in prijetno se mu je zdelo, peljati s košaro obložene sanke. „To se bom pestavil tam pri cerkvi in pri trgovčevih“, si je mislil — in utopljen v take misli jo je privozil iz zatišja na plano. Tam pri Fortunovem znamenju ima pa burja svojo pot, tamkaj briše sneg, tam više krila in suknje, tam pobira klobuke in druga pokrivala. Tamkaj ji je nevedni Lukec ravnoprav nastavil svoj dežnik, da bušne vanj — in v hipu je bilo ono, kar je imelo biti znotraj, obrnjeno na zunaj. Saj tudi ni čuda. Lukec ni bil mož, ki zna obračati dežnik po vetru; najboljšega mu pa doma tudi niso dali, — so že vedeli, zakaj ne.

No, to je bil direndaj in boj na življenje in smrt! Tulilo in brilo je okrog njega, da mu je jemało sapo. In Lukec? No, kako drugače, kot njegovi vrstniki ob takih prilikah. Kremžiti in jokati je jel na vse pretege. Pa burja je bila gluha za ves Lukčev jok in stok. Tudi dežnika mu ni hotela obrniti nazaj, sam ga pa tudi ni mogel in ni znal. Kam naj gre? Naprej ali nazaj? Vse bi se mu smejalo, ko bi se pokazal s takim dežnikom doli v trgu. Ko se je dežnik obrnil, se je pa še on obrnil in bistahor! — nazaj proti domu.

Kesanje in jok je že izdaleč naznanjal materi, da se Lukcu ni dobro izteklo na potu.

„Saj sem vedela, da brez nič ne bo, ko si tako silil! Ti si za to? No, pa še pripeljal nisi nič. Ali nisi bil doli?“

„Ali me je že pred!“

„Sezuj se, pa za peč se mi spravi! Kdaj bi bila že sama vse prinesla! zdaj bo pa že skoraj noč in nimam kaj vzeti v roke.“

Potrt je bil Lukec, ko je premišljeval na peči, kako se mu je pokazila prva trgovska vožnja.

Vselej se je namrdnil, kadar je kje zagledal kak dežnik . . .

F. G.

Vera, upanje in ljubezen.

(Legenda.)

Prišel je nekokrat Gospod Jezus z učencem Petrom do vasi, kjer je slišal mrliču zvoniti. Pošlje Petra vprašat, kdo je umrl? Apostol se kmalu vrne in pove, da je umrlo bogatino edino dete, in da je umrl tudi oče dveh malih ubogih otrok.

„Pojdi, jih greva potolažit,“ reče Gospod. Pa gresta.

Prideta k domu onega bogatina; že od daleč zaslišita silno upitje. Mati si je ruvala lase in vila roke, da ni videla in slišala nič od same žalosti.

Pristopi Gospod k očetu in mu reče: „Ne žaluj! Izroči svojo bridkost Bogu: On je poklical dušo tvojega otroka k večnemu veselju.“

„Ti ne poznaš očetovska srca, da tako govoriš,“ se razjezi bogatin. „Mene ni mogoče potolažiti, kajti ni ga, ki bi mi mogel vrniti otroka. Idi dalje in pusti me samega,“ zatarnal je bogatin.

„Vidim, da tukaj nič ne opraviva,“ reče Gospod Petru. „Pojdi, greva rajši k onim sirotam.“

Gresta in prišla sta do borne kočice. Na postelji je ležalo mrtvo truplo očetovo, a dvoje otrok je čepelo poleg njega, tresoč se mraza in strahu.

Gospod pošlje Petra po bogatina. Ko pride, vpraša Gospod otroka: „Kaj plačeta?“

„Zebe me,“ odgovori deček.

„Zakaj pa ti jokaš?“ vpraša deklico.

„Lačna sem,“ odgovori ta.

„Ali za očetom nič ne plakata?“ vpraša Gospod dalje.

Otroka pogledata Gospoda začudeno.

„Ali zakaj bi plakala za očetom?“ reče deček, „saj le spi.“

„Da, prav praviš, deček,“ reče Gospod. „Oče spi in zbudil se bo poslednji dan.“

Nato pogleda bogatina, kateri je stal molče zraven njega.

„Glej, otroka ne plakata za očetom, a ti za otrokom toliko žaluješ?“

„Ona tega ne umeta in mislita, da oče res le spi,“ odgovori bogatin.

„Ko je bil Kristus poklican k hčeri Jairovi,“ govori Gospod dalje, „takrat je povedal njenim staršem: Vajina hči ni umrla, ampak spi. Ali kaj veš o tem?“

Bogatin je molčal. Gospod pa je ukazal Petru, naj zakuri v peč. Sam pa se je vsedel k mizi in posadil otroka poleg sebe. Nekoliko pomóli, nato pa iz nevidnega vzame kruh, ga dá otrokoma, da sta jedla. Ko se nasitita, jima še reče:

„Ali hočeta, da sem jaz vajin oče?“

Otroka pokimata: „Hočeva.“

„Ti boš velel zakuriti, kadar bo mrzlo,“ reče deček.

„In če bova lačna, boš nama dal kruha,“ doda deklica.

Gospod se je začudil, je pogledal na bogatina in rekel: „Ta otroka imata vero in upanje, ali ti tega nimaš. Vendar imaš pa gorko ljubezen, ki te tudi mora zveličati. Glej, zdaj nimaš otrok, tu sta dve siroti, ki nimata roditeljev. Vzemi ju k sebi in bodi jima oče. Če to storiš iz ljubezni, imel boš od Boga plačilo. Povrh pa pomni besed: „Ako ne bodete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“

Poslušal in ubogal je bogatin Gospoda, pa je vzel otroka k sebi. Ljubil ju je tako, da je kmalu pozabil na lastno dete. A ker je imel ljubezen, našel je pa v tem tudi vero in upanje in bil je srečen človek.

Vrhovski.

Modri sodnik.

Bogat kupec je izgubil denarnico. Objavil je, da je bilo v njej dva tisoč rubljev, pa obljubil, da odšteje polovico onemu, ki jo najde. Našel jo je delavec ter jo je prinesel kupcu. Toda kupec se je skesal in mu ni dal obljubljenе polovice. Lagal je, da je bil v denarnici poleg denarja tudi drag kamen in je rekel: „Ne odštejem denarjev. Ti mi vrni dragi kamen, in dam ti tisoč rubljev.“

Delavec gre k sodniku. Sodnik razsodi tako: Reče kupcu: „Ti praviš, da je bilo v denarnici dva tisoč rubljev in še en drag kamen. A v tej denarnici ni dragega kamna — toraj ta denarnica ni tvoja. Naj jo obdrži delavec, dokler se ne najde njen pravi lastnik. A ti objavi svojo lastno izgubo. Morebiti najde kdo tudi tvojo denarnico.“

Kupec se ni več obotavljal in je odšel delavcu tisoč rubljev.

L. N. Tolstoj.

Sveta družina.

Moderato.

P. Angelik Hribar.

p *mf*

1. Sve-ta dru-ži - na, Vzorno e - di - na:
2. Ve-dno če-šče - na, Sla-dka i - me - na:
3. Sve-ta dru-ži - na, Na-da e - di - na:
4. Vzor ste nam ja - sen, Zgled ste prekra - sen:

p *mf*

f

1.-4. Jezus, Ma - ri - ja, Jo - žef!

f

crese.

p

1. Vse vas pozdra - vlja, Hva-li, pro-sla - vlja :
2. Na - rod naš mi - li Kli - če rad v si - li :
3. V vsa - ki bridko - sti Da - je bla - go - sti :
4. Sve - to ži - ve - ti, Sre - čno u - mre - ti :

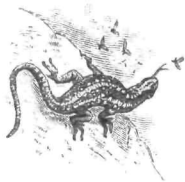
p

1.-4. Je - zus, Ma - ri - ja, Jo - žef!

f

J. Podboj.

Stričku smo voščili . . .

Srečno novo leto
 Stričku smo voščili,
 Radostno takole
 Smo mu govorili:

„Mnogo srečnih dni
 Naj vam podeli
 V letu tem nebo.
 Sreča, radost v vseh
 Naj življenja dneh — — —“

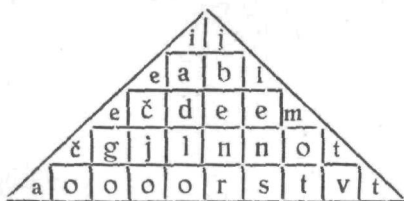
Srečno novo leto
 Stričku smo voščili,
 Sredi se voščila
 Naenkrat zmotili . . .
 Toda dobri striček
 Niso hudi bili —
 Še z darovi čvrsto
 So nas obdarili.

Taras Vasiljev.

Naloga.

(Priobčil Internus.)

Ako prav razvrstite
 črke v trikotnikih in štiri-
 kotnikih, izveste, komu in
 kaj posebno želi „Angel-
 ček“ v pričetku leta.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. števil.)

Vabilo na naročbo.

„Angelček“ izhaja kot priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h. Prodajajo se tudi še po-prejšnji letniki, in sicer: I.–XI. tečaj vezan po 80 h, XII. in XIII. pa po 1 K. Naročnina se pošilja s naslovom: Uredništvo „Vrtčevo“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta 78.)